

I (20 mei)

‘Voor mij graag een broodje smos met kaas en hesp en een flesje spuitwater’, zei Laura.

‘Klinkt goed, doe mij maar hetzelfde’, zei Elise. De jongen achter de toonbank nam twee verse broodjes en sneed ze open. ‘Maar dan zonder hesp en groenten’, ging Elise verder, ‘en een appelsapje.’

De jongen achter de toonbank knikte eerst en keek dan even verbaasd op. ‘En met een extra sneetje kaas, kan dat?’ voegde Elise er op een speelse manier aan toe.

De jongen begon wat te blozen en draaide een beetje verlegen zijn hoofd weg. Met trillende handen legde hij de hesp terug en nam hij nog een extra sneetje kaas.

‘Extra kaas?’ vroeg Laura terwijl ze een vies gezicht trok.

‘Ja, kaas. Zóó lekker!’ antwoordde Elise enthousiast. ‘Weet je wat mijn droom is?’

‘Heb je over kaas gedroomd?’ vroeg Laura verbaasd.

‘Nee, tuurlijk niet. Wie droomt er nu over kaas?’ antwoordde Elise fel. ‘Niet zo’n droom, ik bedoel een soort levensdroom. Als ik later werk heb, koop ik met mijn allereerste loon een grote bol kaas en als ik dan thuiskom, zet ik me rustig aan de tafel en neem ik een grote hap uit de bol en dan nog één en dan...’

‘Asjeblijft.’ De jongen legde de twee broodjes en de drankjes op de toonbank.

‘Jij hebt veel te veel fantasie’, zei Laura. ‘Kom, neem je broodje maar, dan kunnen we ons zetten. Vergeet je appelsap niet.’

De broodjeszaak zat al goed vol. De meisjes zochten een tafeltje en gingen tegenover elkaar zitten. Op zaterdagmiddag aten ze altijd een broodje in de snackbar om de hoek van Laura’s tennisclub. Daarna had Laura dan tennistraining. Meestal ging Elise ook mee naar de club. Niet om te sporten, dat interesseerde haar niet. Ze wachtte dan op het terras of in het cafetaria en tokkelde wat op haar telefoon terwijl ze stiekem de jongens

bekeek.

‘Waarom plaag je die jongen altijd zo?’ vroeg Laura.

‘Wie? Jonas? Dat vindt hij niet erg, hoor’, antwoordde Elise.

‘Jonas? Je kent zelfs zijn naam.’

‘Och, dat betekent niets. Volgens Lotte is hij wat verliefd op me, dus mag ik hem toch wel een beetje plagen, niet?’

‘Lotte? Wat weet Lotte daar nu van? Kent ze hem dan ook?’ vroeg Laura verbaasd.

‘Laura, jij kent Jonas toch ook’, antwoordde Elise. ‘Lottes zus zit in hetzelfde jaar als hij.’

‘Jonas zit in hetzelfde jaar als Gwen?’ Laura kon even niet volgen. Over welke Jonas had Elise het nu? ‘Wacht eens, bedoel je die Jonas die vorig jaar dat ongeluk met zijn fiets heeft gehad?’

‘Ja, inderdaad, die Jonas. Hè, hè, eindelijk zeg!’ antwoordde Elise terwijl ze een grote hap uit haar broodje nam.

‘Ik had hem helemaal niet herkend’, zei Laura een beetje verontschuldigend.

‘Ik anders wel hoor.’

‘En weet Jonas ook dat jij weet dat hij verliefd op je is?’

‘Denk het niet’, antwoordde Elise met volle mond.

‘En ben jij dan misschien ook een beetje ... verliefd op hem?’

Elise verslikte zich in haar hap. ‘Nee, natuurlijk niet! Ben je gek?’ kwam er hoestend en proestend uit.

‘Zou toch kunnen?’ Laura bekeek hem nog eens goed. ‘Hij is wel wat veranderd. Zijn haar en zo. Groter geworden. Ziet er best een leuke jongen uit.’

‘Leuk wel, maar niet mijn type. En kijk niet zo naar hem. Straks gaat hij nog denken dat wij...’

‘Dat wij wat? Trouwens, als ik jou moet geloven, is geen enkele jongen jouw type. Hij kijkt anders wel al de hele tijd naar je. Wacht, zal ik hem eens roepen? Dan kunnen jullie het uitpraten.’

Als ze Elise wat kon plagen, moest Laura geen tweemaal nadenken. Nog voor Elise iets kon antwoorden, had ze de jongen al naar hun tafeltje gewenkt.

‘Laura!’ siste Elise ‘Laat dat! Ik wil niet ...’
Wat nerveus kwam Jonas naar hun tafeltje gesjokt.
‘Hoi’, zei Laura vrolijk. ‘Jonas is het, niet?’
‘H-hoi, euh, ja’, antwoordde de jongen wat bedeesd. Hij stond naast Elise, maar durfde de meisjes niet aankijken.
‘Mag ik nog een sportdrankje, Jonas?’ vroeg Laura met haar allerliefste stemmetje. ‘Doe maar een blauw.’
‘Een sportdrankje? O-oké.’
‘Wacht even’, hield Laura hem tegen, net voor hij zich weer wilde omdraaien. ‘Wil jij ook nog iets, Elise?’
Elise keek Laura met een gemene blik aan. ‘Nee, dank je’, zei ze met een geforceerd lief stemmetje. Ze werd een beetje rood en probeerde haar gezicht zo ver mogelijk weg te draaien zodat Jonas het niet zou zien.
‘Alleen een sportdrankje dus’, zei Laura nog steeds heel vriendelijk. De jongen wandelde naar de grote frigo achter de toonbank, nam er een flesje uit en bracht het naar hun tafeltje.
‘Ju-jullie mogen dat ook gewoon zelf nemen, h-hoor’, stamelde hij wat verlegen. ‘Achteraan staat nog een frigo’, wees hij snel.
‘Oh, da’s waar. Was ik hé-lemaal vergeten’, antwoordde Laura wat theatraal. ‘Maar dank je wel om het te brengen, Jonas.’

Elise keek Jonas na terwijl hij terug achter de toonbank ging staan om de andere klanten te helpen. Laura moest er wat om lachen.

‘Elise! Je wordt rood, je kijkt hem na. Zeg me nu nog eens dat je hem niet ziet zitten.’
Snel draaide Elise zich om. ‘Ik ... nee ... natuurlijk niet ... ik kijk gewoon omdat ... hij is ...’ Ze geraakt niet uit haar woorden. ‘Och, laat maar!’

‘Goedemiddag, dames!’

Laura en Elise keken geschrokken op. Twee heren stonden aan hun tafeltje. De ene in een grijs maatpak en een bruine hoed, de

andere in een beige regenjas. Geen twijfel mogelijk. Die twee kenden de meisjes wel.

‘Jullie twee? Hè, waarom laat je ons zo schrikken?’ vroeg Elise kort. ‘Kunnen we zelfs niet eens meer een broodje gaan eten, zonder dat zij opduiken’, fluisterde ze naar Laura.

‘Die juffrouw Willems, vrolijk als altijd’, begroette BruinHoed haar, waarna hij vriendelijk naar Laura knikte.

‘Rustig een broodje eten kan zeker wel’, antwoordde LangJas met een lachje. ‘Wij komen hier niet alle dagen, hoor.’

Elise trok grote ogen en draaide verlegen haar hoofd weg. LangJas had haar dus toch verstaan. Snel nam ze nog een hap van haar broodje.

‘Wat doen jullie hier? We zouden jullie toch nooit meer zien?’ vroeg Laura nieuwsgierig. ‘En hoe weten jullie eigenlijk dat wij hier zijn?’

‘Laat maar, Laura. Daar gaan ze waarschijnlijk weer niet op antwoorden, of wel?’ richtte Elise zich tot de twee.

‘Nog altijd even slim, die juffrouw Willems’, knipoogde LangJas naar BruinHoed.

‘En om op uw tweede vraag te antwoorden, juffrouw Wouters,’ ging LangJas verder, ‘wij zouden elkaar inderdaad niet meer treffen, dat is helemaal correct.’

‘Ja, inderdaad,’ bevestigde BruinHoed nog eens, ‘maar euh...’

‘Maar wat?’ vroeg Elise nieuwsgierig.

‘We hebben een vraag,’ begon BruinHoed. Met zijn ogen zocht hij LangJas. Die trok een wenkbrauw op. ‘Of misschien meer een verzoek. Voor u, juffrouw Wouters.’ BruinHoed richtte zich meteen tot Laura. ‘Als u het ziet zitten, tenminste?’

‘Een tweede missie? Echt!?’ Elise was ineens in volle aandacht.

‘Mogen we ons even erbij zetten, dames?’ vroeg BruinHoed. Hij keek even de zaak zond. Die zat ondertussen stampvol. ‘Dan kunnen we wat rustiger praten.’

Laura en Elise schoven meteen een plaatsje op. LangJas zette zich naast Laura, BruinHoed naast Elise. Die wenkte de dienstster naar hun tafeltje.

‘Mag ik een glaasje cola en brengt u de heren hier ook iets. Koffie?’ richtte ze zich zelfverzekerd tot LangJas en BruinHoed.

‘Euh, ja, koffie is prima’, antwoordde BruinHoed wat verbaasd.

‘Elise, wat doe je nu? Heb jij zoveel geld bij?’ fluisterde Laura.

‘Ik niet. Maar ik vermoed dat we deze wel getrakteerd krijgen, niet?’ antwoordde Elise terwijl ze naar de twee keek.

BruinHoed en LangJas waren even sprakeloos.

‘Hm, vooruit dan, juffrouw Willems. Omdat u het zo vriendelijk aanbiedt’, antwoordde BruinHoed. Hij knikte goedkeurend naar de dienstster. Even later bracht de dame de twee koffies en het glas cola.

‘Goed. Zoals ik dus al zei, we hebben helaas een tweede verzoek voor u, juffrouw Wouters’, begon BruinHoed.

‘Helaas? Hoezo helaas?’ vroeg Elise. Ze voelde zich wat op haar teen getrapt door die opmerking. ‘We hebben jullie vorige keer toch goed geholpen, of niet soms?’

BruinHoed scheurde rustig het suikertje open, brak het in twee en liet de stukjes met zijn lepeltje in de koffie glijden. ‘Natuurlijk wel, daar gaat het niet om, juffrouw Willems’, antwoordde hij kalm. ‘We zijn jullie daar ook zeer dankbaar voor. Maar zoals we bij onze vorige ontmoeting al zeiden, juffrouw Wouters, u bent nog zeer jong voor dit soort zaken. Alleen, soms kan het helaas niet anders.’

‘Ach zo. Wij zijn dus een beetje jullie laatste hoop,’ antwoordde Elise wat teatraal, ‘jullie laatste reddingsmiddel, jullie...’

‘Zover zou ik niet durven gaan, juffrouw Willems’, antwoordde LangJas. ‘Ik ben ervan overtuigd dat we zonder...’

‘Ja ja, kom, vertel nu maar’, onderbrak Elise hem terwijl ze in haar handen wreef. ‘Een tweede missie dus. Zeg maar, wat moeten we doen? Iemand achtervolgen? Ergens binnensluipen? Codes kraken? Kan Laura nu ook, hoor.’

Laura trok meteen grote ogen. Wat deed Elise nu? Onder tafel gaf ze haar een trap tegen haar been.

‘Auw!’, schreeuwde Elise. Ze zag de blik op Laura’s gezicht en

begreep meteen dat ze weer iets te veel gezegd had. ‘Auw, die tafel!’ verbeterde ze zich snel. ‘Er zit precies iets scherps aan.’ Ze wreef even over haar knie om het echter te doen lijken.

BruinHoed keek geïnteresseerd op. ‘Hoe bedoelt u, juffrouw Willems?’

‘Wel, wat ik net zei,’ antwoordde Elise snel, ‘dat er iets scherps onder de tafel is, waar ik me aan...’

‘Nee, nee. Dat laatste. Iets over codes?’

‘Dat Laura codes kan kraken?’ antwoordde Elise aarzelend. Ze probeerde daarbij Laura’s blik te ontwijken.

‘Ja? Legt u ons dat eens uit.’

‘Zal ik het dan zelf maar vertellen?’ zuchtte Laura. Ze was er best wel fier op dat ze dat kon, maar ze had het liever nog wat geheim willen houden voor BruinHoed en LangJas. Met die twee wist je nooit. Maar nu had Elise het al verklapt, dus wilde ze het ook zelf vertellen.

‘Oh ja, natuurlijk. Doe maar’, antwoordde Elise opgelucht. ‘Kan ik ondertussen wat verder eten’, waarna ze opnieuw een grote hap uit haar broodje nam.

‘Ik kan iemands codes zien als die persoon en ik tegelijkertijd eenzelfde voorwerp vasthebben’, vertelde Laura.

‘Codes zien? Welke codes bedoelt u dan?’

‘Bijvoorbeeld ... de code van jouw telefoon’, antwoordde Laura enthousiast. ‘Als wij die samen vasthebben, kan ik die code zien.’

‘Probeer het maar eens’, kwam Elise met volle mond tussen.

‘Nee! Nee, dat zal niet nodig zijn’, antwoordde LangJas snel. ‘Als juffrouw Wouters het zegt, geloof ik haar wel.’

‘Je durft niet, hè?’ bleef Elise aandringen.

LangJas negeerde Elises opmerking. ‘Codes zien’, herhaalde hij aarzelend. Hij wisselde een blik met BruinHoed en knikte goedkeurend. Het ging snel, maar Laura had het wel gezien. Moest ze daar nu iets achter zoeken?

‘Dat betekent dat uw gave zich verder ontwikkelt, zoals we u een vorige keer reeds verteld hadden’, ging BruinHoed verder. ‘Hoe lang kan u dit al?’

‘Eigenlijk nog maar net,’ loog Laura. Ze kon het al langer, maar ze wilde die twee niet de hele waarheid vertellen. Zo goed vertrouwde ze hen nog steeds niet. Ze hoopte dat Elise er niets over zou zeggen, maar die was gelukkig zo druk met haar broodje bezig, dat ze het niet gehoord had.

Opnieuw wisselden BruinHoed en LangJas een blik. Deze keer be kroop Laura het gevoel dat ze haar niet helemaal geloofden. Maar waarom niet? Die twee konden toch onmogelijk weten dat ze dit al langer kon?

‘En zijn er zo nog dingen die u ondertussen kan?’ vroeg LangJas geïnteresseerd.

‘Euh, nee, alleen codes zien. Dat is het’, antwoorde Laura. Vreemd. Blijkbaar verwachtten die twee dat ze ondertussen nog meer dingen zou kunnen? Welke dingen dan? Of misschien leek dat allemaal maar zo? Met die twee wist je natuurlijk nooit.

‘Tja, voorlopig hebben we dat niet nodig’, zei LangJas.

‘Nee, voorlopig niet’, bevestigde BruinHoed. ‘Codes zien ... Ik heb dat eigenlijk nooit goed begrepen. Waar ziet u die codes dan, als ik vragen mag?’

Wat een rare vraag, dacht Laura. Ze wisten er niets van, maar ze hebben nooit goed begrepen hoe het werkt. Dat klopte toch niet? ‘Gewoon, voor me, in mijn hoofd’, antwoordde ze.

‘Voor u?’ antwoordde BruinHoed nadenkend. ‘Wat gek. Gewoon in de lucht dan of ...?’

‘Oké, genoeg gedoe voor vandaag over die codes,’ onderbrak Elise hem nieuwsgierig, ‘wat moeten wij deze keer voor jullie doen? Zijn jullie weer iets kwijt?’

Laura was blij dat Elise tussenbeide kwam. Al die vragen van die twee, daar had ze nu eigenlijk geen zin in.

‘Inderdaad, ter zake, juffrouw Willems’, antwoordde BruinHoed. Hij ging wat meer rechtop zitten, alsof hij iets belangrijks ging vertellen. ‘Het gaat in dit geval om een inbraak, die waarschijnlijk geen inbraak is’, ging hij wat mysterieus verder.

Elise en Laura keken elkaar vragend aan.

‘Daar gaan we weer’, antwoordde Elise. ‘Altijd maar die

raadselachtige praat. Een inbraak die geen inbraak is. Wat is het dan wel? Een uitbraak?

‘Grappig, juffrouw Willems’, glimlachte BruinHoed.

Laura zag hem effectief lachen. Wat gek. Anders doen ze altijd zo stijf. Zou hij dat nu echt grappig gevonden hebben, dacht ze, of deed hij alsof, om hen wat meer op hun gemak te stellen?

‘Nee, nee, er werd wel degelijk ingebroken’, ging BruinHoed rustig verder. ‘Het hele kantoor werd grondig overhoopgehaald, kasten en schuiven opengeboken en doorzocht, maar ...’

‘Maar?’

‘Op het eerste gezicht werd er niets gestolen.’

‘Prima. Niks aan de hand dan.’ Elise stak het laatste stukje van haar broodje in haar mond en likte haar vingers af.

‘Toch wel. Dat is nu net het probleem’, antwoordde LangJas terwijl hij een servetje uit de houder nam en het naar Elise schoof.

‘Waarom zou men ergens inbreken om dan niets mee te nemen?’

Hij stelde de vraag alsof hij Laura en Elise wilde laten nadenken over hun antwoord.

‘Omdat je ... op zoek bent naar iets en het dan niet gevonden hebt?’ probeerde Laura.

‘Dat is inderdaad een mogelijkheid, juffrouw Wouters’, antwoordde BruinHoed. Hij wachtte even.

‘Of omdat je iets wil stelen ... maar dan blijkt dat dat er gewoon niet is?’ probeerde Elise ook. Ze twijfelde, dacht even na. ‘Nee, laat maar. Dat zou nogal dom zijn.’

‘Nee hoor, juffrouw Willems. Dat zou zeker ook kunnen’, antwoordde BruinHoed.

‘Maar het zou ook kunnen dat de inbraak enkel diende om ons op een dwaalspoor te zetten’, ging LangJas verder.

‘Een dwaalspoor? Hoezo?’ vroeg Elise.

‘We vermoeden dat de dader of daders deze inbraak gebruikt hebben om op de één of andere manier iets te stelen, zonder het mee te nemen, en ons zo te doen denken dat er niets gestolen is.’

‘Misschien ligt het aan mij, maar hoe kan je iets stelen zonder het mee te nemen?’ Elise begreep er steeds minder van.

‘Volgens ons waren ze op zoek naar een lijst’, ging BruinHoed verder.

‘Een lijst? Een lijst waarvan?’ vroeg Laura.

‘Dat doet er niet toe. Wat er wel toe doet, is dat die lijst niet in de verkeerde handen mag vallen.’

‘Maar ze hebben de lijst toch niet, want er was niets gestolen?’

‘Dat klopt, juffrouw Willems’, bevestigde BruinHoed. ‘De originele lijst hebben ze niet, nee, maar ... hoogstwaarschijnlijk wel een kopie ervan.’

‘We vermoeden dat de dader iemand van binnen het bedrijf is’, ging LangJas verder. ‘Iemand die sowieso toegang heeft tot het gebouw én dat kantoor. Onze computereexperts ontdekten namelijk dat iemand toegang heeft gehad tot specifieke bestanden op de computer in het kantoor en dat kan alleen als je de juiste paswoorden hebt, dus ...’

‘Dus zoek je uit wie die paswoorden kent, en dan heb je de dader, toch?’ maakte Elise zijn zin af.

‘Zoiets ongeveer’, antwoordde BruinHoed. ‘We hebben op die manier inderdaad al een aantal mensen als verdachte kunnen schrappen. Ondertussen zijn we iemand op het spoor, maar we weten voorlopig nog niet zeker of hij die lijst nu wel of niet heeft. Als we die persoon te snel zouden beschuldigen, is de kans groot dat we zijn opdrachtgevers zouden afschrikken.’

‘Oh, er zijn opdrachtgevers? Dus hij werkt niet alleen?’ vroeg Elise.

‘Waarschijnlijk niet. En we willen natuurlijk ook weten wie die opdrachtgevers zijn, wie die lijst wilde hebben en wat ze ermee van plan zijn. De vermoedelijke dader is niet bepaald het type dat zich zou bezighouden met het stelen en doorverkopen van dat soort informatie. Waarschijnlijk werd hij hiervoor gebruikt omdat hij vanuit zijn functie in het bedrijf makkelijk toegang heeft tot bepaalde bestanden op die computer.’

‘Dat is natuurlijk geen reden om hem niet te straffen’, ging BruinHoed op kordate toon verder. ‘De wet is tegenwoordig zeer streng als het gaat over stelen van bedrijfsinformatie. Maar

voorlopig willen we enkel de bevestiging dat hij de lijst effectief heeft.'

'En daarvoor hebben we uw hulp nodig, juffrouw Wouters', eindigde LangJas het verhaal.

'En hoe moet ik dat dan te weten komen?' vroeg Laura.

'De dader...' antwoordde LangJas.

'Als die persoon effectief de dader is...' vulde BruinHoed aan.

'Correct. De vermoedelijke dader dus, heeft tijdens de inbraak zijn medaillon verloren.'

'Zijn wat?' vroeg Elise.

'Zijn medaillon. Zo'n hangertje waarin men een foto kan bewaren.'

'Ah. Maar dan weet je door die foto toch meteen van wie dat medaillon is, niet?' zei Elise. 'Dus weet je ook zeker dat hij het was.'

'Klopt', antwoordde BruinHoed. 'Dat versterkt natuurlijk ons vermoeden. Maar dat kan natuurlijk ook toeval zijn. Die persoon komt namelijk regelmatig in dat kantoor, waardoor hij dat medaillon ook op een ander moment verloren kan hebben. Daarom zijn we niet helemaal zeker of die persoon er nu wel of niet mee te maken heeft.'

'Maar er zijn gewoon te veel aanwijzingen in dit onderzoek die naar hem wijzen', ging LangJas verder. 'Te veel toevalligheden rond dezelfde persoon, dat is meestal verdacht.'

'Voorlopig willen we alleen maar de zekerheid dat de lijst gekopieerd werd en dat we achter de juiste man aanzitten. Meer niet.'

'Oké, en wat moet ik nu doen?' vroeg Laura. 'Via dat medaillon een herinnering krijgen?'

'Nee, dat medaillon hebben we niet meer. Om geen argwaan te wekken, hebben we dat ergens achtergelaten op een plaats waar hij het makkelijk zou terugvinden en zich geen vragen zou stellen. Voor u hebben we iets anders.' BruinHoed deed teken naar LangJas. Die haalde een bierglas uit zijn jaszak.

'Een glas?' zei Elise verbaasd.

‘Goed opgemerkt, juffrouw Willems’, antwoordde BruinHoed. ‘Dit is inderdaad een glas.’ Hij zette het voor Laura op tafel. ‘Maar niet zomaar een glas.’

‘Een toverglas’, vulde Elise lachend aan.

BruinHoed zuchtte eens diep. ‘Ik verduidelijk even, juffrouw Willems. Diezelfde avond van de inbraak had die persoon een afspraak met iemand in een café. Iemand waarvan we zeker weten dat hij verbonden is aan een criminele organisatie. Maar we weten natuurlijk niet wat er tijdens dat gesprek allemaal gezegd werd. Daar zou dat glas ons wel eens bij kunnen helpen.’ ‘En heeft die persoon ook een naam?’ vroeg Laura.

‘Rob.’

‘Rob ...? Gewoon Rob? Geen familienaam?’ vroeg Elise.

‘Rob De Smet, als u het echt wil weten.’

‘Ah, Rob De Smet. Goed onthouden, Laura. Zeg, maar hoe komen jullie eigenlijk aan dat glas?’ vroeg Elise nieuwsgierig. ‘Ben je gewoon dat café binnengegaan en heb je dan aan de eigenaar gevraagd of je dat glas mocht hebben?’

‘Dat doet er niet toe, juffrouw Willems. Hoe minder jullie weten, hoe...’

‘Hoe beter. Ja, dat zeggen jullie wel vaker’, zuchtte Elise. ‘En als we iets te weten zijn gekomen, hoe moeten we jullie daarvan dan op de hoogte brengen? We kunnen toch niet altijd wachten tot we jullie nog eens ergens tegenkomen? Of spreken we de volgende keer hier terug af?’

‘Het is beter dat jullie niet te veel over ons weten en het contact moet liefst zo minimaal mogelijk blijven’, antwoordde BruinHoed kordaat. ‘En hier telkens opnieuw afspreken’, hij keek even onderzoekend de broodjeszaak rond, ‘dat kan zeker niet de bedoeling zijn. Veel te veel pottenkijkers.’

‘Maar juffrouw Willems heeft ergens wel gelijk’, vulde LangJas aan. ‘We moeten een manier vinden om makkelijker met hen in contact te komen.’

‘Vind ik ook’, viel Elise hem enthousiast bij. ‘Dus, vertel op, hoe doen we dat?’

‘Tja, misschien wel ...’ BruinHoed dacht even na. ‘Als het dan echt moet, kunnen we ... Ik denk dat ik wel iets weet.’

‘Wat dan?’ vroeg Elise nieuwsgierig. ‘Kom op, vertel!’

‘Zal u nog wel zien, juffrouw Willems, zal u nog wel zien. Niet zo ongeduldig. Alles op zijn tijd.’

‘En hoe moeten we jullie eigenlijk aanspreken?’ vroeg Laura. ‘We kennen jullie namen nog steeds niet?’

‘Onze namen, tja, die zijn niet belangrijk. Nogmaals, hoe minder jullie weten, hoe...’

‘Hoe beter, ja ja, dat weten we wel allemaal.’ Elise was wat gepikeerd door hun voortdurende geheimzinnige gedoe. ‘Maar geef dan een eerste letter of zo. Dat is toch al iets, en dat babbelt ook veel makkelijker, niet?’

‘Hm ...’ BruinHoed tokkelde met zijn vingers op de tafel en dacht even na. Laura keek hem hoopvol aan. Zouden ze?

‘Wat dachten jullie van ... ‘X’ en ‘Y?’ zei hij tenslotte.

‘X en Y? Pfff, echt? Dat is jullie eerste letter?’ Elise ging achterover zitten in haar stoel en veegde wat kruimels bij elkaar. Ze geloofde er niets van. ‘Als dat het beste is wat jullie kunnen verzinnen, laat het dan maar’, zei ze teleurgesteld.

LangJas en BruinHoed keken elkaar twijfelend aan. ‘Vooruit dan’, begon BruinHoed aarzelend, ‘u mag mij aanspreken met ‘G’ en mijn collega met ‘Z’. Goed genoeg?’

‘Meneer G en meneer Z?’ Elise keek naar Laura. Die trok enkel haar schouders op. ‘Tja, beter dan niets natuurlijk.’

‘Goed, juffrouw Wouters, u weet nu wat te doen?’ vroeg LangJas. Laura knikte.

‘Mooi, dan laten we jullie hier verder genieten van jullie broodje. We horen ons nog.’

Bruinhoed en LangJas wandelden langs de kassa en betaalden de broodjes en alle drankjes. Zonder omkijken verlieten ze de broodjeszaak.

Laura staarde naar het bierglas.

‘Alleen maar achterhalen wie de lijst gekopieerd heeft? Kan zo

moeilijk niet zijn.'

'Niet moeilijk!?' riep Elise uit. 'Dat kennen we. Vorige keer moesten ze ook alleen maar een code hebben, en kijk eens wat er toen allemaal gebeurd is.'

'Ja, tuurlijk. Maar dat konden zij toch niet weten?' antwoordde Laura wat verdedigend.

'Denk je dat? Ik weet het niet hoor, met die twee. Kom, eet je broodje nu maar verder op.'

'Za..., Zo..., Ze...?' Elise staarde nadenkend voor zich uit.

'Wat doe je?' vroeg Laura met volle mond.

'Ik zoek namen met een Z. Een Z? Welke naam begint er nu in hemelsnaam met een Z?' Elise dacht verder na.

'Ziggy, of Zorro?' Laura moest zelf lachen terwijl ze het zei. 'Hij lijkt er anders helemaal niet op, op Zorro.'

'Zinedine?' vroeg Elise.

'Zine-wat? Verzin je nu gewoon iets?'

'Nee, Zinedine, zoals de voetballer.'

'Nooit van gehoord.'

'Of Zlatan, of, of, ... of Zjos?' Elise proestte het uit. 'Zjos, stel je voor!'

'Misschien is het wel de eerste letter van zijn familienaam of wie weet hebben ze ons weer wat wijsgemaakt en begint zijn naam helemaal niet met een Z', merkte Laura op. Ze keek op haar uurwerk. 'Oh neen, zo laat al!? Kom, we moeten ons haasten of ik ben te laat voor de training.'

'Vergeet je glas maar niet', wees Elise.

Laura opende haar tennistas, nam er een handdoek uit en wikkelde het glas er voorzichtig in. Elise ruimde ondertussen hun tafeltje af.

In het naar buiten gaan wuifde Laura nog eens naar de jongen achter de toonbank. Die wist niet waar hij moest kijken. Hij werd er helemaal rood van.

Elise gaf haar ongemerkt een por. 'Waarom doe je dat nu?'

fluisterde ze. ‘Straks denkt hij nog dat we hem leuk vinden.’
‘Maar je vindt hem toch leuk, of niet?’ vroeg Laura plagend.
‘Dat doet er niet toe!’
‘Tuurlijk wel.’
‘En als het zo is, dan moet hij dat toch niet weten.’
‘Dus je vindt hem wel leuk?’
‘Laura!’
‘Elise is op ...’ zong Laura stilletjes. ‘Hoe heet hij ook alweer? Jon...’
‘Maakt niet uit! Stap nu maar gewoon door, anders ben je nog te laat’, grommelde Elise terwijl ze Laura in haar rug vooruitduwde.